

6.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Dalat, sáng thứ Tư 24/12/1975.

Buổi sáng, trời cao và xanh ngắt. Ngồi trong quán Tao Đàn với lá thư Nguyễn trên tay, tôi nhìn ra ngoài cửa kính, người người dập diu đông đảo. *Dalat đẹp nhưng tàn ác quá.* Câu này, nhiều lần tôi nói với Nguyễn. Hình dung cái dáng khinh khoái của Nguyễn cũng đang trong giòng sông ấy mà nghe tâm hồn chua xót. Muôn đời, tôi biết mình chỉ là xa vời tẻ nhạt trước những niềm vui đơn thuần của thiên hạ. Một điều nhận thực, luôn cả khối tình nóng bỏng Nguyễn đang trao tặng vẫn không thể nào tạo đủ cái ấm cho tôi.

Thư Nguyễn viết:

Dalat ngày 23/12/1975

Người vợ và Trần Sa cô đơn của Nguyễn,

Đêm nay đứng trong nhà nhìn Mãn ngồi uống café ở quán bên kia đường, lòng Nguyễn như se lại. Chỉ cách xa một quãng nhưng sao vẫn là điệu vội thiên thu. Ngồi bên đó, Mãn nghĩ gì? Có biết Nguyễn đang đau khổ lắm không? Mùa đông đang tàn dần, lạnh xuống tận trời cao. Mãn ơi! Từ đêm nay Nguyễn mất Mãn thật rồi. Làn kính ẩm sương hay đôi mắt Nguyễn bị nhoè đi vì hai hạt lệ? Nguyễn không biết nữa.

Thôi Mãn ạ, 25 tây Mãn về đi như dự tính cũ của chúng mình. Mãn về và mãi mãi đừng trở lại thành phố định mệnh này nữa, như một người bỏ chạy, hai tay ôm đầu, mặc cho tháng ngày rượt đuổi. Thà một lần nhói đau, con tim mang những vết quất hằn sâu, còn hơn là làm cho nhau đau hoài hủy. Yêu nhau đó sao? Tình yêu của chúng mình đó sao?

Người yêu, ta xấu với người

Yêu nhau mà lại bằng mười phụ nhau.

Chiều nay, Nguyễn rất muốn nói với Mãn những lời yêu thương nhưng sao chỉ thấy khổ đau dần vật. Buổi chiều có nắng vàng thật đẹp ngoài hiên. Và cũng có hai bóng ma ngồi khóc cho nhau nghe trong một quán vắng. Không gian quả là tàn ác, sao không đem chút ánh sáng sưởi ấm, lại nữa vô tình phủ bóng tối đọa đầy lên hai kẻ yêu nhau?

Mãn của Nguyễn,

Mãn có khóc đó không? Nguyễn thương Mãn lắm! Nguyễn làm sao quên được hình dáng Mãn mong manh, mái tóc phiêu bồng, đôi môi có màu pastel định mệnh? Làm sao quên được tiếng đàn trầm u

uất? Tất cả những điều liên hệ đến Mẫn, Nguyễn vẫn một đời thuộc mãi.

Mẫn còn yêu Nguyễn không? Có oán trách gì Nguyễn không? Định mệnh sao mà buồn bã! Từ ngày đầu yêu Mẫn, Nguyễn đã muốn chối bỏ định mệnh, đã cười khẩy khi nghe Mẫn nói đến Mẹ Maria, van nài Mẹ Maria cho gặp Nguyễn. Bây giờ thì không Mẫn ạ. Nguyễn xin rút lại sự khinh mạn ấy và ước mong cho Mẫn, cho Trân Sa một nụ cười trọn vẹn trong những ngày giá lạnh cuối cùng của mùa đông. Trân Sa trong Nguyễn đã chết vì giá rét ở một xó xinh góc đường Tăng Bạt Hổ, nhưng Trân Sa trong Mẫn còn sống mãi, thỏa thuê với hạnh phúc xum vầy.

Nhớ đêm nào ở quán rượu ông già, Mẫn dự tính đi Dalat ngày 23/12, vui Noel cùng Nguyễn. Những ngày dự tính ấy chỉ có tiếng đàn Mẫn, rượu thật nồng và nụ cười Trân Sa thật đẹp. Đêm nay, đêm định mệnh 23/12, Nguyễn ngồi một mình, viết cho Mẫn những lời đứt ruột. Trời đã khuya rồi. Nguyễn đang ngược nhìn, cố tìm một vì sao thật sáng. Không biết Mẫn có đang còn thức? Mẫn hãy làm như Nguyễn, ngược mắt lên trời tìm một ánh sao. Một vì sao sáng trong đêm lạnh vắng. Một vì sao chung –nhưng ở hai vị trí khác nhau—cho Mẫn và Nguyễn. Có lẽ khi xa Mẫn rồi, Nguyễn chẳng dám nghe lại bài Duyên Thề. Bài này, Nguyễn nghe Mẫn đàn vài lần, tái tê chua xót cũng đã nhiều.

Ngày mai 24/12, ngày Chúa giáng sinh, Nguyễn sẽ gửi thư này cho Mẫn. Càng ngày sự xô đẩy của xã hội càng hằn học đối riêng với Nguyễn. Mẫn cứ ngồi ở Tao Đàn hoặc đi dạo đâu đó. Nếu tiện, Nguyễn sẽ tìm đến với Mẫn.

Nguyễn đau xót nhiều khi thấy Mẫn ngồi lẻ loi ở Tao Đàn, như một đêm trở giấc, bắt gặp Mẫn ngồi lẻ loi bên Nguyễn. Nguyễn không có quyền nhìn Mẫn trong tư thế đó nữa. Nhất là cả hai lần, Mẫn đều ngồi trong bóng tối. Bóng tối của buổi chiều tàn hay bóng tối đêm đen đều khôn nạn như nhau.

Nếu Nguyễn không tới được Tao Đàn, xin Mẫn hãy đến ngồi ở quán Đa Thành, đối diện nhà Nguyễn –như đêm nay- vào chỗ cũ. Mẫn ngồi đó, Nguyễn vẫn có thể nhìn. Để rồi ngày mai không còn Mẫn trong vòng tay, Nguyễn sẽ đi giữa trời tìm kiếm vô vọng hình dáng Mẫn, sẽ lao đảo vì không có Mẫn bên cạnh như mọi bữa. Nguyễn sẽ chạy lên đồi, xuống Tao Đàn tìm lại hơi hướm kỷ niệm xưa. Nguyễn sẽ ôm mặt khóc vì đã để quên đâu đó trái tim của mình. Mẫn ơi, sao Nguyễn đau khổ quá! Mẫn có chia với Nguyễn những nỗi này không?

Về Sài Gòn, Mẫn sống với Bà Ngoại và mấy Di. Mẫn hãy tập thói quen ăn cơm ở nhà cho thật đều đặn. Hãy trân trọng Trân Sa và ngay cả trân trọng chính Mẫn. Phần Nguyễn, dù ở đâu, Nguyễn cũng sẽ nhớ Mẫn và Trân Sa duy nhất.

Nguyễn chẳng biết sẽ được trở lại Sài Gòn ngày nào, nhưng khi vào đó, Nguyễn sẽ tìm đến Mẫn ngay. Chúng mình sẽ nghe nốt những bản violon mình từng đề cập.

Nguyễn chỉ thấy chua xót và tâm hồn tan nát khi nghĩ đến Trân Sa, đứa con gái rượu yêu quý của Nguyễn. Nhưng rồi Trân Sa sẽ về với Mẫn, Nguyễn gửi gắm cho mấy Di và Bà Ngoại. Trân Sa sẽ quên đi những bóng tối kinh hoàng trên Dalat.

Nguyễn xin Mẫn hãy lưu lại cho Nguyễn vài chữ ở Tao Đàn để ngày 26 ghé lại, Nguyễn được mang cảm tưởng còn rất gần với Mẫn. Nhớ nghe Mẫn, Nguyễn chỉ mong như thế. Nguyễn hôn Mẫn thật nhiều. Mẫn hãy hôn Nguyễn lại nghe!

Nguyễn.

Tâm tư lúng lợ, tôi không nghĩ được điều gì cho rõ rệt. Những hình ảnh của mùa Noel năm ngoái và Noel hôm nay như cùng quện lấy nhau, chờn vờn trước mắt. Quả thật kinh dị khi định mệnh lại lần nữa xuất hiện. Chỉ một năm mà tôi phải đón nhận hai nỗi đau khổ lớn trong hai mối tình. Hai đối tượng, hai con người thật khác biệt trên mọi phương diện. Nhưng có một điều không thể phủ nhận: *“Tình yêu và nỗi tôn vinh cao nhất dành cho tôi chính là đầu mối gặp nhau giữa Nguyễn và người đàn ông năm xưa.”*

Buổi chiều tàn, ngẫm về đời mình, tôi không khỏi ngạc nhiên theo những gì vừa nhận biết. Trên hết, vẫn chỉ là nỗi cô đơn tràn lấn. Sự cô đơn của người nghệ sĩ chứ không là của một người phụ nữ. Nỗi cô đơn này, chỉ duy nhất Nghệ Thuật mới lấp đầy được. Người đàn ông năm xưa không hiểu điều ấy đã đành, Nguyễn lại càng khó thể hiểu hơn khi mà chàng còn quá trẻ trên khía cạnh khổ đau trong cuộc sống từ trước. Tôi không buồn điếm ấy. Chỉ thấy bùi ngùi cho cả Nguyễn lẫn tôi trong nỗi nhận thức rất rõ ràng cái đoạn kết đau thương của câu chuyện Trân Sa ngày mai.

□